

Алекс Болдин

Мечтата на Моцарт

Майка му стара, от всички сезони най-мразя есента! Особено тоя месец, Ноември. Ето и сега, свил съм се на кравай под ниския балкон на тая панелка и треперя като куче. Мушнал съм муцуна в черната си козина, но и това не помага. Тая гадна мъгла все пълзи от реката, стеле се край мен, провира се от всякъде и ми създава оня дискомфорт който имах когато стопанин ми беше оня хърлешки циганин. Даже и ония дребни животинки, които са се набили в козината ми, щом усетят малко влага и започват да ме хапят. Отвратителна напаст! Колко пъти се опитвам да ги изморя и все без успех. Ето и сега, с нежелание изоставям удобната си поза и с дясната лапа започвам да ги мачкам и бръскам от врата и ухото си, но напразно. От опит знам, че ефекта ще бъде нулев.

Иначе казано, без да си кривя душата, животът ми не е лош. Откак-то си запазих моя територия в тоя панелен град почти не гладувам. Порано беше много по-лошо, даже отчайващо. Дватамата с Ачо бяхме роби на оня зъл и мургав каруцар от Хърлец. От време на време ни залъгваше с по някой смрадлив кокал от откраднат петел, но в повечето случаи си гладувахме. А що бой падаше, да не ви разправам. Моят глас пресипна от неволята а ступения крак на Ачо въобще не можеше да заздравее. Най-накрая той не издържа и се опита да избяга. Обаче не успя. Нали куцаше. Двете, циганета, зли като баща си, го настигнаха и хванаха. Без много да му мисли онова Чудовище извади ножа и го прикла. От тогава получих стрес и гласа ми остана и до сега леко пресипнал.

На другата сутрин циганката одра Ачо и Чудовището го хвърли в каруцата.

Мен върза отзад и волю неволю трябваше да ида с него на пазара. Беше петък. Никога няма да го забравя тоя ден. Одраният Ачо бе продаден на кебапчията, а оня без много да му мисли го нареза на парчета и го хвърли на димящата скара. Гледах и не можех да повярвам на очите си. Хората пристъпяха, посочваха си късчета Ачово месо, вземаха ги и изяждаха с апетит по-голям от моя. Ужас!

Не можех повече да чакам. Вероятно и с мен щеше да стане същото. Прегризах найлоновата връв с която бях вързан и побягнах на запад по шосето за Лом. От тогава ми остана и един пречупен зъб. Връвта беше дебела но нямаше начин. Нали разбирате? Беше въпрос на живот и смърт.

Бях изпостелял от глад. Преплитах крака. Лапите ме боляха, гърбът ме болеше, всичко ме болеше. С една дума, кучешка неволя. Когато вече си мислех, че ще падна на пътя от умора и слабост пред мен се показа онова място което хората наричат „гробница“. Беше една гора от камъни,

свят да ти се завие. В този момент имаше таман три погребения. Скрих се зад един камък за да изчакам да си отидат хората, а след това пристъпих и като започнах едно ядене. Нямах спомени да съм ял преди това толкова много. Ядох, ядох, а след това повръщах. Починах си и пак ядох.

Хубаво нещо са това гробищата. Така си мислех тогава. След това се оказа много тъжно място. Цял месец живях там, но не видях никой да се смее. Всичко живо плачеше. Търпях, търпях, пък аз нали съм си чувствително куче, цялата тая ситуация започна да ми действа на нервите. Един ден не се стърпях и си дигнах чукалата.

„Атомната столица“ както наричаха хората този панелен град се оказа много оживено място. Отначало хич не можех да свикна на това движение.

Коли префучават, хора бързат, да се сбъркаш какво да правиш. Където и да идех, все запазени територии от мои подобни. Тук ще ме сдавят, там ще ме залаят докато най-после попаднах на този чист и тих район до стол No3. Разбрах, че това ще бъде моята територия.

Сутрин, след като се протегна и прозина, както правят всички домашари, първо обикалям четирите кофи за смет. Там винаги има нещо интересно за ядене, я някой кокал, я парчета от оглозгано пиле, я остатъци от пържена риба. Въобще не придирям. След това се отбивам отсреща, до ремонтираната кръчма. Там вече ме опознаха. Докато почиват работниците ми хвърлят, я парче от баничка, я късче сандвич или някоя друга вкусотия. Подсвиркват ми и се смеят. Много съм им симпатичен. Впрочем взаимно сме си симпатични.

Към обяд идва най-интересното. Заставам в дежурната си поза пред стол No3. Отвътре ухае така апетитно, че ти се завива свят. Гледам съсредоточено през отворената врата как готвачките разсипват невероятно вкусните манджи по чиниите и преглъщам възможно най-артистично. Хората от масите веднага ме забелязват и на излизане ми хвърлят остатъци от най-интересни и вкусни неща. Не бях си и мечтал за такъв райски живот.

След това по неволя трябваше да мина край блок No1a. Там на първия етаж, надничайки над първаза на балкона, се появява пекинезката – Чочка. За голяма моя изненада и съжаление, веднага щом ме зърне и започва своя неистов лай. Нищо не съм и направил, даже напротив, поглеждам я с умиление и интерес, завъртя и приятелски опашка. Ами-и-и! Лае Чочка та се къса. Когато ме залая за първи път, четирима човеци се показаха на балконите. Чудеха се какво става. Аз обаче си стоях мирно и гледах приятелски пекинезката. Те загубиха интерес и повече не се и

показаха.

Мина доста време откакто се заселих тук, почти месец, а Чочка винаги когато ме види изпада в истерия. Дали пък и действия зле затвореното пространство. Нито веднъж не съм виждал стопанина и да я разхожда. Ами, че тя ще полудее така! Съжалявам я, но не мога да и помогна. Очаквам обаче да свикне с моето присъствие и да разгадае приятелските ми жестове. Ха дано стане!

Има и една много опасна зона за мен. Тя е зад главната улица, до магазина за плодове и зеленчук. Зад една бяла, ниска и красива оградка расте една чудно хубава тревица. Още щом я зърнах и веднага ми се прииска да си потичам по нея. Намерих един отвор в оградата и се мушнах вътре. Не знаех какво ме очаква.

Отнякъде, незнайно откъде, изникна един огромен звяр. Човеците му казват „немска овчарка“. Та като се спусна она ми ти звяр към мен, за миг се обърках и се зачудих накъде да бягам. Мълчи звярът и връхлита. Поставете се в моето положение. Преписка ми се от страх! Направих един, единствен отчаян скок над оградката и така се спасих. Она не пожела да ме последва, за мой щастлив кучешки късмет. Обаче това ми бе за урок. Никакви вече бели оградки и зелени тревички! Моята територия си е моя! Не пускам никого в нея и рядко излизам вън от нея. Спокойствието преди всичко!

Понякога ми до скучае и отскачам до „Стария пазар“. Всяка сутрин, в един павилион пържат мекици. Там минават много човеци. Купуват млякват и ако се покажеш благонадежден ти хвърлят по някой залък. Там се срещаме с един мой събрат. Той обаче е много плашлив и не смее да ми съперничи. Нали съм си умен и интелигентен, веднага спечелих симпатията на двамата бекяри. Единият бе с брада и мълчалив. Другият, със синьото яке и шапката с дългата козирка, ми стана много симпатичен. Винаги щом ме види, подсвирне, викне ми „Джони“ и ми подхвърли парче от мекица. Аз свикнах да го радвам по свой, ефектен начин. Подскачах енергично и улавях парчето още във въздуха. Голямо удоволствие му създавах тези мои подскоци.

Тръгнах след него и го следвах чак до разклона на шосето за Лом. Разбира се, заедно изяждахме мекиците.

След обяд обикновено отивах до голямата бяла сграда. Тя беше най-голямата сграда в града. Трябваше да мина обаче край двата клуба, на СДС и БСП. Те бяха слепени един до друг.

От тях винаги се носеха апетитни миризми. Погледнато от кучешка гледна точка, клубът на БСП бе по-интересен. Почти винаги от там се

носеше миризмата на пържени дробчета. Хората седяха на хубавите столове, пийваха бира и хапваха дробчета. Колкото и да ги гледах, колкото и да въртях опашка никои не ми подхвърляше нищо. Такива скръндзи не съм виждал никъде!

Отзад на бялата сграда имаше един малък служебен вход. Обикновено спирах там и чаках. Чакането ми винаги биваше възнаградено. Ще кажете, раздават хубаво ядене? Ами! Няма подобно нещо! Там обаче, винаги когато ида и се вълнувам така, че сърцето ми примира. Може да не знаете, но съм много музикално куче. Щом чуя хубава мелодия и се разтапям. Забравям всичко, протягам врат и почвам да вия мелодично в такт с мелодията. Просто неконтролируемо състояние.

Спирам аз пред малката вратичка, застивам търпеливо и чакам. В даден момент от вътре започва нещо да свири, така игриво и така хубаво, че почти се забравям. Вдигам глава и започвам да вия, ту високо ту ниско, така както ме води мелодията. Вътре в малкия салон има деца. Те започват да подскачат, да викат „иху“ и да пляскат с ръце.

Един ден, даже не съм се и усетил как, музиката свиреше, аз виех и така унесен, бях затворил очи. Когато ги отворих бях наобиколен от деца. Един плешив господин ме гледаше усмихнат и им правеше знак да мълчат. „– Той е истински Моцарт!“ – каза, а децата при тези думи се развикаха и запляскаха: „Моцарт! Моцарт! Моцарт!“. Всички бяха благоразположени към мен и затова на кучешката ми душа бе едно весело и игриво.

Свикнах да ходя често до голямата сграда. Даже и когато не бях намерил нищо за ядене. Тая музика ми бе завладяла душата. Децата ми се радваха, милваха ме по ушите, по гърба и непрекъснато ми говореха, „Моцарт! Моцарт!“. Плешивият човек ми носеше разни вкусоти. Въобще щастието бе пълно.

Пускаха музиката, хващаха се за ръце и играеха около мен. А аз щом я чуех тая музика и започвах...

Един ден, май беше празник, дочух от към площада друга една музика. Кучешкото ми любопитство не издържа и аз заситних към така интересното място. На малкия площад, пред паметника със братията човек се беше събрала тълпа човечи. Вътре в тълпата имаше направен кръг и група красиви момичета облечени в червени носии и с цилиндрични високи шапки маршируваха и размахваха къси пръчки. По принцип, мен винаги ме хваща шубето от пръчка и затова запазих прилично разстояние.

От една черна кутия се носеше тактова рязка музика. Не ми хареса!

Точно тая музика не ми хареса! Някак си стържеше ухото. Нито пък те запалва към виене. Човеците пляскаха на момичетата, подвикваха им „мажоретки“ и се смееха. Дочух един човек да казва, че днес е било годишнина откакто селото станало град. Как може едно село да стане град и досега не мога да го проумея, но точно така каза, не беше ми се причуло. Хич не ми хареса това тържество. Подвих опашка и се отдалечих с достойнство. Онова което радваше тези човеци не радваше мен. Презирах ги! Как може да говорят такива глупости! Селото станало град!

Майка му стара, от всички сезони най-мразя есента! Особено тоя месец Ноември! Лежа си аз под моя балкон, а тая гадна мъгла все пълзи ли пълзи от към реката, студена и пронизваща. Забил съм муцуна в топ-лата си козина и си мечтая.

Знаете ли за какво си мечтая? Мечтая си за оня момент когато Чочка най-сетне ще спре да ме лае, ще изквичи приятелски, ще прескочне парапета на балкона и двамата ще затичае към голямата бяла сграда. Там тя ще чуе истински хубава музика.

Ще застанем двамата един до друг и ще се загледаме към полуотворената врата. А когато започне оная музика, ще вдигнем муцуни към небето и ще завием от най-съвършено кучешко удоволствие.

КРАЙ

© 2002 Алекс Болдин

Източник: Авторът

Разпространява се при условията на лиценза „Криейтив Комънс – Признание –
Некомерсиално – Без производни“ версия 2.5 (CC-BY-NC-ND version 2.5)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2915>]